

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Generalis Totivs Sacri Ordinis Clericorvm Canonicoꝝ Historia Tripartita

Pennotto, Gabriele

Coloniae, Anno M.DC.XXXXV.

XXXV. Loca nonnulla à Ioanne Marquez falso, vel perperam allegata
indicantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38634

CAPVT TRIGESIMVM
QVINTVM.

*Loca nonnulla indicantur, quae
Ioannes Marquez in libro de
Origine Fratrum Eremitarum
pro Augustini monachatu ad-
struendo, aut falso, aut perpe-
ram ex Augustino, & alijs
Autoribus allegauit.*

QUoniam semel ceptum fuerit falsos testes pro Augustini monachatu adstruendo examinare, non abs re fuerit aliqua testimonia ex veris quidem, & probatis Autoribus, sed tamen falso, ac in sensu plane contrario à nonnullis recentioribus cõsidenter allegata, digito legendibus monstrare, ne vel ad credendum nimis faciles, vel labori parere volentes, in magni præiudicium veritatis facile decipiantur, & in hoc capite notabimus loca, quae Ioannes Marquez allegauit in suo libro de Origine Fratrum Eremitarum, in sequentibus de falsis allegatis à Ludouico de Angelis, & à Fratre Cornelio Lancillotto in suis libris de Vita, & Laudibus Augustini aliqua dicturi.

Ioannes Marquez in dicto libro de Origine Fratrum Eremitarum, vel ob imperitiam amanuensium, quorum opera in libro exscribendo usus est, vel quod laboribus in autoritatibus Doctorum ex proprijs fontibus excipiendis parere nimis voluit, non solum multa ex libris Coriolani, & Pauli Bergomensis, & similibus minus fideliter allegata collegit verum etiam alia quamplura ex probatis, & pricis autoribus allegauit, quae si in eorum libris quæsieris, aut nullatenus reperies, aut in sensu plane contrario à vero, & legitimo, & ab Autoribus intento magna cõfidentia allegata. Neque verò omnia perperam in dicto libro allegata hic notanda sumimus, sed solum aliqua de multis, quibus inspectis difficile non erit de cæteris iudicare. Capite quinto, §. 3. pag. 48 inquit, quod nomina Monachi, & Clerici, siue Canonici Regularis sunt incompõssibilia allegat Basilium Sirenium in libro Inductorum Canonice Regularium Lateranensium, pag. 451 §. poterat, & c. Ioannem Molanum libro primo de Canonice cap. 12. At Basilium Sirenium, siue potius Zacharias Ferrerius sibi allegatus, solum dicit, quod Canonice regulares vocantur Clerici, & illorum domus Canonice. Ioannes verò Molanus tuum dicto cap. tum in immediate præcedenti contrarium longo discursu probat. Ecce tibi illius verba fideliter exscripta: *Esti autem, inquit, ex superioribus discamus Episcopa-*

lem domum Hipponeusis Ecclesie non tantum fuisse sub Augustino domicilium, & cenobium canonicorum, sed etiam propriam nunc monasterium, eo quod ceteris eius domicilijs non tantum canonicam, sed etiam monasticam vitam sub eius regula, & obedientia proficere aut certamen in eius quoque Episcopatu, & sub ipso Episcopo notabile fuit inter clericos, seu canonicos distinctio. & c. Ex quibus concludit cap. duodecimo, post Archidiaconum in cap. quæsitum 1. quæstione 3. olim in Gallia omnes Cathedrales monasteria nuncupatas.

Ibidem dicit, canonicos regulares necessario ferre oportere birretum clericale: allegat textum in cap. mandamus, 19. quæst. 3. & Cardinalis Bellarminum libro secundo de Monachis, cap. 40. Jcget totum illud caput, & Cardinalem Bellarminum, ac etiam totum Decretum, & omnes libros Cardinalis Bellarmini, fortè nihil tale in ijs libris reperies. Hoc certum, in locis allegatis minime reperiri.

Eodem cap. §. 4. pag. 50. colum. 2. & cap. 7. §. 3. pag. 27. docet, textum in cap. infinuante. Qui clerici, vel vocantes, de Fratibus Eremitis Augustinianis necessario intelligi debere. Allegat pro hac sententia Azorium tomo primo Institutio- num Moralium libro duodecimo, cap. vigesimo tertio, quæstione quinta. lege textum Azorij, & videbis, illam opinionem, & dicta Eremitarum ibi solummodo referre, & in quæstione immediate præcedenti aperte dicere, non fieri mentionem Eremitarum Augustinensium in toto libro Decreti, & Decretalium.

Eodem cap. §. 5. pag. 51. colum. 1. ad probandum, quod B. Augustinus fuerit Autor monachorum, citat testimonium Cardinalis Bellarmini lib. 2. de Monachis cap. 40. lege eundem Auctorem cap. 8. §. 4. docentem Bellarminum contrarium tenere, sicut reuera tenet, & colligitur ex illius censura in sermones ad Eremitas.

Eodem cap. §. 5. pag. 51. colum. 2. dicit constare, quod Alipius fuerit Eremita Augustinianus: allegat textum Augustini in 8. Confessione cap. 12. lege totum illud caput, & totum librum, & omnes Augustini libros, nihil tale inuenies. Dicit, Augustinus vocat Alipium fratrem suum, & Frater scribitur cum litera maiuscula. Respondet enim nimis numerosus esset Ordo Eremitarum, si omnes, quos Augustinus fratres vocat, essent Eremitæ Augustinenses: nimis etiam facilis esset modus propagandi eremitas, si mutata vna litera de maiuscula in maiusculam statim fierent Eremitæ. Quid enim si ego sublata litera maiuscula minusculum ponerem?

Ibidem pag. 52. colum. 1. docet, quando Augustinus presbyter factus est, multis ex suis fratribus eremitis illius ordinationi præsentibus fuisse, qui cum eum lacrymas fundentem viderent, quibus poterant verbis consolati sunt: allegat epistolam Augustini 148. lege illam epistolam, de fratri-

bus eremitis nota vnum inuenies. qui verò fuerint fratres illi, de quibus Augustinus loquitur, lege Possidium cap. 4. expresse dicentem illos fuisse laicos plebis Hipponensis, quorum nonnulli eius lacrymas deteriorum in partem accipiebant.

Ibidem allegat textum ex Augustino lib. 2. Retract. cap. 38. ad probandum, quod Augustinus habebat fratres eremitas. lege illum textum, nihil de Eremitis inuenies, sed Augustinum de quibusdam laicis loqui.

Eodem cap. 5. §. 6. pag. 54. & seq. dicit, Augustinum ex testimonio D. Hieronymi non solum fuisse eremitam, sed Patrem eremitarum, & primum qui vitam eremiticam in Africa inuenerit, allegat epist. Hieronymi 29. quæ est inter epistolas D. Augustini, verum Hieronymus in ea epistola nihil tale dicit, nec verbum habet, quod ad hanc rem aliquo modo spectet.

Eod. §. 7. pag. 56. & seq. dicit, Antonium quendam Episcopum Fusalensem fuisse fratrem eremitam Augustinum: allegat epistolam Augustini 161. ad Cælestinum Papam. Verum Augustinus dicit, illum fuisse clericum secum nutritum in suo monasterio, in Ordine Lectoratu constitutum, non autem eremitam. Ibidem dicit, Augustinum imposuisse illi nomen Antonij ob deuotionem erga D. Antonium Patrem Eremitarum. At prater quod voluntariè hoc dicit, sine autoritate, mutatio nominum in ingressu Religionum tunc temporis in vsu nondum erat, sed nec etiam in baptismo, ut patet in Augustino, Alipio, Euodio, Adolaro, qui eadem nomina, quarante habebant, post ipsum baptismum retinuerunt.

Eodem §. cap. 7. pag. 57. col. 2. & §. 8. pag. 59. col. 1. dicit Augustinum nunquam vocare domum Clericorum monasterium contra ipsum Augustinum ferm. 1. de Com. vita Cleric. dicentem, ut idem voluit habere mecum in domo ipsius monasterium Clericorum.

Ibidem pag. 58. col. 2. dicit, nomina Fratris, & Monachi non comprehendere Canonicos Regulares, allegat Augustinum Ticiensem in Propugnaculo p. 4. cap. 12. Trullum lib. 1. de Canonicis cap. 29. num. 10. & Basilium Sirenium in libro Indultorum pag. 450 §. poterat. At Ticiensis ibidem nihil tale dicit, & licet capite immediatè sequenti dicat, quoddam nomen Fratris Canonicis propriè non conuenit: tamen in 3. p. 3. probatione probat, quod quandoque sub nomine Monachorum comprehenduntur Canonici per textum, in cap. post translationem de renunciatione, quamuis modus loquendi sit improprius, Trullus vero, & Sirenus, siuè Zacharias Ferrerius verba Ticiensis transcripserunt.

Eodem cap. §. 11. pag. 63. col. 2. dicit, tempore Augustini fuisse Fratres Eremitas in Ciuitate Carthagine, allegat Augustinum lib. 2. Retract. cap. 21. Verum Augustinus nihil tale dicit, verba verò illa à Marquez allegata: *Vnde etiam inter lat. os*

inferius proposuit, & idem Marquez supra cap. §. 1. pag. 51. col. 2. in fine de Sa. cularibus Carthaginensibus exposuerat.

Eodem cap. §. 12. pag. 66. col. 2. dicit, Augustinum sæpè cum Ambrosio disputationes incepisse, ex frequentibus cum eo colloquutionibus ad hunc perductum fuisse. Allegat eundem Augustinum lib. 5. Confess. cap. 14. & lib. 6. in princ. ut Augustinus tum ib. tum d. lib. 6. c. 3. contrarium conceptis verbis dicit, ut supra adnotauimus.

Capit. 6. §. 2. pag. 71. col. 2. docet veram causam, ob quam Augustinus, & alij Episcopi Clerici Canonicos instituerunt, fuisse, ut testes suæ conuersationis ad populos haberent. Allegat textus Concilij secundi Toletani cap. 1. & Concilij quarti cap. 22. quibus in locis nihil tale profus habetur.

Ibidem pagina 73. col. 1. dicit, Eremitas ex monasterio per Augustinum in horto Valerij institutos ex dispensatione cepisse ordinari in Clerico Eeck. sic Hipponensis, allegat Possidium in vita Augustini, c. 11. quod replicat infra pag. 80. col. 1. quod absolute falsum est, nam Possidius nec Eremitarum, nec dispensationis ibi loci, sed nec alibi, villo pacto meminit. Et solum dicit, quod Religiosi ex illo monasterio per B. Augustinum instituti Ecclesie Clerici ordinari ceperunt: erat enim ut supra dictum fuit, illud monasterium Seminarium quoddam Clericorum.

Eodem cap. §. 3. pag. 75. col. 1. inquit, repugnare in eodem esse Episcopum, & Canonicum Regularem, allegat textum in cap. penult. de vita, & honestate Clericorum, quod ibi non habetur, sed nec alibi.

Cap. 7. pag. 81. col. 1. dicit Possidium cap. 35. notasse tanquam rem nouam, & effectum dignitatis Episcopalis, quod D. Augustinus factus Episcopus ceperit viuere in Episcopatu cum Clericis, quod nec verum est, neque à Possidio ibi, sed nec alibi notatur.

Ibidem col. 2. ad probandum, quod D. Augustinus præter Clericos Canonicos, alios Religiosos instituerit, affert exemplum illius mercatoris, qui ad prædicationem Augustini abiurato Manichæismo conuersus est ad rectam fidem. Allegat Possidium cap. 35. dicentem illum Prebyteri per vim ordinatum, in alia Religione Deo seruire cepisse. Verum Possidius non dicit, illum mercatorum factum Catholicum Deo in alia Religione seruire cepisse, sed in alia Regione. Poto verò satis intelligere hunc eruditissimum Theologum, & S. Catholice Maiestatis Prædicatorem, quid inuenit inter aliam Religionem, & aliam Regionem. Verba Possidij sunt ista: *Et ex eo homo ille propositi seruum Dei adhaerens negotiationis dimisit altum, profectus in ecclesia nostrum, in alia Regione ad presbyteri quos, Dei voluntate petiuit, & coactum officij suscepit, atq. euadens propositi sanctorum, & forte adhaerens, nunc in rebus humanis vult etiam in se constituit.*

Eodem

Eodem cap. 7. §. 2. & 3. pag. 84. & seq. quociescunque in Concilijs, vel b. sicum, vel in libris Sacrorum Canonum Ordinis Sancti Augustini, absolutum Eremitarum non Canonicorum intellegit, quod falsum esse illius testimonio constat. Nam ille cap. 9. pag. 127. col. 1. ex suo dicit, non inueniri aliquod scriptum cum, in quo dicti Ordinis Eremitarum habetur, à tempore dispersionis illorum, ca, vtique ad innocentium huius nominum nunquam vestem lineam potestur Clericorum induisse. Allegat ipsum Augustinum in ferm. 2. de Comuni vita Clericorum de hac re notauimus supra cap. 2. §. 4.

VI. Cap. 8. §. 3. col. 2. ex sententia Mar-

rij dicit illud distinctionem: *Quisquis amat, illis absentibus videri vult, non in am indignum moueri esse. Hinc in am indignum moueri esse. ab Autore Commentarij sub nomine conueni in libro Prouerbiorum, ex lib. ad Eremitas nec esset acceptum fr. Marius Victorius non dicit, sed hoc illud distinctionem in Sermon. 16. ad Eremitas, quod aliud longe est, nec negamus illi veros prout allegantur à Marquez ab illis, qui leguntur in dicto sermone, ut conferenti patebit.*

Eodem cap. §. 4. pag. 117. col. 1. dicit, ob quam Augustinus secundum monasterium Episcopi habere voluit, fuisse statum primi monasterij ab ipsa domo, ob quam non poterat ad se venire humanitatem, allegat Augustinum de Comuni vita Clericorum, lege sermone, nullam talem causam aliter redditam inuenies, sed aliam longè nimium teneret in domo Episcopi vitam Apostolicam in primo monasterio institutam. Et profectò si propter hanc causam voluit monasterium illud in domo Episcopi institui, quid opus fuisset ad hoc exhibendam monasteria institueret? canonicis? etsi hæc fuit causa institutio in domo Episcopi, quare idem Autor §. 2. aliam causam pro vera, & adnotauit?

Eodem cap. §. 7. pag. 121. probat Africa Eremitas Ordinis Sancti Augustini eiusdem D. Augustini, ad quod primò affert testimonium Salutiani Eustathij, & Procopij, sed isti de Eremitis non verbum quidem habent, inde aliud testimonium Possidij dicitur, in quo præcepta baptismi gratia ad peccatum, & agros proprios remeasse, alienatis à se iam curis secularibus cum adhaerebant, Deo vicebat ieiunij &

Eodem cap. 7. §. 2. & 3. pag. 84. & sequenti dicit, quotiescunque in Concilijs, vel bullis Pontificum, vel in libris Sacrorum Canonum fit mentio Ordinis Sancti Augustini, absolute de Ordine Eremitarum non Canonorum intelligi debere: quod falsum esse illius testimonio conuincitur: nam ille cap. 9. pag. 127. col. 1. ex suo Fr. Iordano dicit, non inueniri aliquod scriptum authenticum, in quo dicti Ordinis Eremitarum mentio habeatur, à tempore dispersionis illorum ex Africa, vsque ad innocentium huius nominis III.

Eodem cap. 7. §. 9. pag. 95. col. 1. dicit B. Augustinum nunquam vestem lineam portasse, vel birrum Clericorum induisse. Allegat ipsum Augustinum in serm. 2. de Communi vita Cleric. Lege que de hæcè notauimus supra cap. 24.

VI. **C**ap. 8. §. 3. col. 2. ex sententia Mariani Victorij dicit illud distichon:

Quisquis amat vitam abstinentiæ rodere vitæ;

Non mentem indignam nouerit esse sibi.

Ab Autore Commentarij sub nomine Diui Hieronymi in libro Proverbiorum, ex sermone 26. ad Eremitas necessarium acceptum fuisse, quod Marianus Victorius non dicit, sed hoc solum ait, illud distichon in Sermone 26. ad Eremitas repetitur, quod aliud longè est, nec negamus, quamuis illi versus prout allegantur à Marquez, differant ab illis, qui leguntur in dicto sermone ad Eremitas, vt conferenti patebit.

Eodem cap. 8. §. 4. pag. 117. col. 1. dicit, causam ob quam Augustinus secundum monasterium in domo Episcopi habere voluit, fuisse nimiam distantiam primi monasterij ab ipsa domo Episcopali, ob quam non poterat ad se venientibus exhibere humanitatem, allegat Augustinum serm. 1. de Communi vita Clericorum, lege totum illum sermonem, nullam talem causam ab Augustino redditam inuenies, sed aliam longè diuersam, vt nimirum teneret in domo Episcopi communem vitam Apostolicam in primo monasterio iam institutam. Et profectò si propter hanc solam causam voluit monasterium illud in domo Episcopali instituire, quid opus fuisset ad hospitalitatem exhibendam monasteria instituire? quid lux, & caneris? est hæc fuit causa institutionis clericorum in domo Episcopi, quare idem Autor supra cap. 6. §. 2. aliam causam pro vera, & adæquata vendidit?

Eodem cap. 8. §. 7. pag. 121. probat fuisse in Africa Eremitas Ordinis Sancti Augustini temporibus eiusdem D. Augustini, ad quod probandum primò affert testimonium Saluiani Episcopi Maffiensis, & Procopis, sed isti de Eremitis Augustinensibus, ne verbum quidem habent. Profert deinde aliud testimonium Possidij dicentis Augustinum precepta baptismi gratia ad patriam, & ad domum, & agros proprios remeasse, & quod ibi alienatis à se iam curis secularibus cum ijs, qui ei ad hærebant, Deo vivebat ieiunijs & orationibus,

bonique operibus vacans, in lege Domini meditantis die, ac nocte, & de ijs, quæ Deus sibi cogitanti, atque oranti intellecta reuelabat, & præfentes & absentes sermonibus, ac libris docebat. Sed neque in his verbis Eremitarum Augustinensium vlla profusio mentio habetur: at inquit, D. Thomas affirmat Augustinum ibi monasterium exstruxisse, nam dicit: *De Augustino enim legitur, posteaquam monasterium instituit, in quo viueret capiti suo regula à sancto Apostolo constituta, scribere libros, & docebat multos.* Fateor, sed vbi dicit D. Thomas monasterium illud in agris Tagasten ab Augustino institutum, nam ipse D. Thom. in Officio D. Patris Augustini per illum ordinato dicit, quod illud monasterium factus Presbyter instituit, non quando vivebat cum amicis apud agros proprios adhuc laicus, sed Possidius dicit, illum scripsisse libros, dū esset apud agros proprios. Concedo, sed dico, multò plures scripsisse, & docuisse postquàm factus est Presbyter & Episcopus, vt ex libris Recitationum habes.

Ibidem pag. 123. col. 1. citat Sigibertum Historicum dicentem, primum Augustini monasterium prope Ciuitatem Tagasten exstructum fuisse. At Sigibertus siue quisquis fuerit Autor illius epistolæ, non dicit primum illud monasterium prope Tagastam, sed prope Ciuitatem Hipponen. in hortu Valerij institutum.

In eodem c. 3. pag. 114. col. 1. dicit 1. textum e si quid inuenisti. 1. 4. q. 5. à Gratiano acceptum ex serm. 1. ad Fratres in Eremitis. Secundo dicit, illum textum acceptum ex serm. 19. de Verbis Apostoli, & utrumque falsò asserit, quia textus ille neque ex ser. 21. ad Eremitas, neque ex ser. 19. de Verb. Apostoli est acceptus, sed ex ser. 21. de Verb. Apostoli, & ex homil. 9. in libro quinquaginta homiliarum.

Ibidem ait pauperulum illum, qui Mediolani inuentum sacculum pecuniarum, proposito publicè pitacio, proprio illius dominæ reddendum curauit, quando tam laudabile opus fecit, pagani fuisse, & Grammatici Christiani Hippodidastulum. Contrarium dicit Augustinus illum Christianum fuisse, & Proscholum Grammatici Pagani.

Cap. 10. pag. 133. col. 2. inquit Caudiofium Episcopum Bituntensem Neapoli Monasterium Fratrum Eremitarum Augustinensium edificasse. Allegat Baronium in notis ad Martyrologium sub die 14. Decemb. Sed Baronius, nisi omnes Codices, quotquot videre potui mendosi sint, de Augustino, vel de Eremitis Augustinensibus ibi loci, ne iota quidem habet.

Ibidem, & pag. 134. col. 1. magna cum confidentia dicit constare ex Possidio cap. 11. quod B. Augustino adhuc in viuis agente ex monasterio Fratrum Eremitarum exierit viri Apostolici qui monasteria exstruendo ipsum Ordinem in varijs locis dilatauerunt. Verum Possidius ibi de Ordine Eremitarum, vel de Eremitis nihil dicit, sed nec dicere potuit: nam supra cap. 5. dixerat, illud monasterium

rium intra Ecclesiam Urbis Hipponensis, & con-
sequenter in Ciuitate, non in Eremitio institutum.

Eodem cap. 10. §. 1. pag. 134. & 135 dicit, d. Hila-
rium Episcopum Arelatensem Eremitam Augu-
stinensem fuisse. Allegat Epistolam ipsius Hila-
rii ad Augustinum, & Cardinalem Baronium tom.
5. sub an. 426. Verum Hilarius in epistola ad
Augustinum, de vita Eremitica nihil dicit: sed ne-
que Baronius in loco allegato. Idem verò Baro-
nius tom. 6. sub anno 445. num. 19. 20. & 21. aper-
tissime contrarium docet, ostendens Hilarium vs-
quequò Sanctus Honoratus Insulam Lirinensem
à serpentibus oblesam primò colere cepit, & ibi-
dem Monachos congregare, non Eremitas, non
Monachum, sed secularem vixisse: suadente verò
ipso Honorato, cum illo ad dictam Insulam pro-
fectum, ibidem habitum monasticum ab eodem
Honorato accepisse.

Eodem cap. 10. §. 5. pag. 142. affirmat B. Pauli-
num Nolanum S. Augustini discipulum, & Ere-
mitici Ordinis Augustinensem fuisse, & in Hi-
spaniam profectum multa monasteria Ordinis E-
remitarum instituisse. Allegat epistolas 31. 32. & 35.
inter Epistolas Augustini. Vide, obsecro te lector
beneuole, dictas epistolas; in tantum enim abest,
vt Paulinus hoc asserat in dictis epistolis, vt ex illis
solis conuincas, falsissimum esse, quicquid autor
de ipso Paulino scribit: nam ex epistola 35. q. 3.
primum fuit ex ijs, quas Alipio misit, quo mediante in
Ecce Augustini amicitiam, & familiaritatem ven-
nit, factur Paulinus, antequam Augustinus Me-
diolano discederet, ac fortassis etiam prius quam
baptizatus esset, iam Hispanias peragrasset, & ibi-
dem à Lampio Barchinonensi per vim inflamma-
ta plebis ordinatum sacerdotem in Italiam rediisse,
& à B. Ambrosio Mediolanensi in numerum suo-
rum presbyterorum cooptatum. Proferam illius
verba ex eadem epistola 35. quæ veritatem Solis lu-
ce clariùs tibi monstrabunt. *Quod enim, inquit, indi-
casti iam de humilitate nostra nomine apud Mediolanum
te didicisse, cum illic initiatus, fateor curiosius me vel-
le condiscere, vt ex omni parte te noverim, quò magis gra-
tularer si à suspiciendo mibi patre nostro Ambrosio, vel
ad fidem inuitatus es, vel ad sacerdotium consecratus, vt
eundem ambo videretur habere autorem: nam ego est à
Delphino Burdigala baptizatus, à Lampio apud Barchi-
nonam in Hispania per vim inflammata subito plebs sa-
ceratus sum, tamen Ambrosij semper, & dilectione ad fi-
dem nutritus sum, & nunc in sacerdotij ordine conso-
nor. Denique suo me cleuo vendicare voluit, vt est di-
uerse locis de te, ipsius presbyteri censetur, sed de me ne quid
ignores &c. Alia de suo monachatus initio ibidem
subdit, ex quibus habes, in tantum abesse, vt medi-
ante Alipio inter Eremitas ab Augustino coopta-
tus in Hispanias ad Ordinem Eremitarum plantan-
dum iuerit, quod hic autor de suo cerebro fingit,
vt antequam Augustinus Christianus fieret, il-
le iam sacerdos Monachi vitam ageret.*

☉

Cap. 11. §. 17. 18. & 201. & seq. refert bullam
quandam Innocentij IV. & aliam cuiusdā
Cardinalis nomine Gulielmi tunc Protectoris E-
remitarum fratris Ioannis Boni, ex quibus dicit
haberi, quòd Sedes Apostolica Eremitis fratris
Ioannis Boni habitum D. Augustini concesserit,
& quòd B. Franciscus fundator Ordinis Minorum,
priusquam dictum Ordinem fundaret, institutum
Eremitarum Augustinensium fuerat professus.
Neutrum istorum ex dictis bullis colligitur: neq-
enim dictum est, vnquam illum habitum D. Au-
gustini fuisse, sed partim ab ipsis Eremitis electū,
partim per Sedem Apostolicam determinatum.
De B. verò Francisco ne verbum quidem.

Cap. 14. §. 3. pag. 219. col. 1. ad probandū, quòd
Eremitæ Augustinenses in ciuitate Beneuento ha-
berent monasterium tempore Alexandri Papæ III.
allegat Priuilegium Gregorij IX. concessum eidē
monasterio, cum tamen in eodem Priuilegio ha-
beantur hæc expressa verba: *Cum in Ecclesia vestra
sui Ordo Canonicus secundum Deum & B. Augustini Regu-
larium nouiter institutus.*

Cap. 18. §. 3. pag. 263. col. 2. ad probandū, quòd
sui Eremitæ in Regno Portugallie haberent mo-
nasterium antiquum monasterio Canoniceorum
Regularium D. Vincentij Vlyssipponensis, pro-
fert historiā fundationis dicti Monasterij S. Vin-
centij, quam dicit, se ex Archiuo illius monaste-
rij accepisse. Quæ historiā deest in locis fuit ex
industria corrupta, ne detegeretur, quòd illi, de
quibus historiā loquitur, essent Canonici Regu-
lares, nā primò vbi in historiā dicitur, quòd Gual-
terus natione Flamengus Canonicus Regularis
Præmonstratensis Vlyssipponam venit comitan-
bus se quatuor socijs sui Ordinis, Marquez ponit
hæc verba, *Quidam summa facultatis Abbas nomine
Gualterus Flamengus natione Vlyssipponam venit. comi-
tantibus se quatuor S. Augustini fratribus.* Secundo vbi
dicitur inferius: *Sed cum vellet eam subdere Præ-
monstratensi monasterio Canoniceorum Regularium.* Il-
le nomen Canonicorum Regularium ex industria
omisit.

Eodem cap. 18. §. 4. scribit, reperiri in eodem
monasterio S. Vincentij Vlyssipponensi Canonico-
rum Regularium, ac in eius Archiuo Almario
tertio librum, qui dicitur Ordinarium Congre-
gationis S. Rufi, in quo libro fol. 84. hæc habetur:
*Rex Alphonsus capta Vlyssipona, & cogitans de po-
nendo Religiosis in S. Vincentio, accessit iussit Gual-
terum, & alios duos fratres Ordinis Eremitarum, & ve-
lauerunt ibi manere, tunc euocatis Canonicis S. Augusti-
ni. Verum Ordinarium Congregationis S. Rufi,
quòd Reuerendis. Pater D. Antonius à Cru-
ce Prior Generalis summa adhibita diligentia cõ-
quiri fecit, vt de veritate narratorum constaret,
tandem in eodem monasterio S. Vincentij reper-
tum, lectum, & sæpius reuolutum, neque in loco à
Marquez allegato, nec alibi verba citata, sed nec
sensum, nec aliquid eiusmodi habet. Est aliud Or-*

dina-

dinarium simile in Monasterio S. Crucis Colim-
bricensis, quòd diligenter inspectum ne verbum
quidem continet, quòd ad rem spectare possit.

Eodem cap. 18. §. 5. affirmat, reperiri in prædi-
cto Archiuo S. Vincentij Vlyssipponensis cartam
donationis factæ eidem monasterio à Rege Do-
mino Santio primo filio Regis Domini Alphonsi.
Idem quodam Eremitorio existente in monte, qui
dicitur Sintra, quòd vocabatur Eremitoriū S. Sa-
turnini Era 1230. quæ fuit annus Christi 1192. præ-
sentibus testibus fratre Ioanne Priore Eremitarum
& Ferdinando Canonico S. Vincentij, ex qua car-
tha colligitur tunc temporis fuisse in ciuitate Vlyssip-
ponensi fratres Eremitæ, qui ex dicto monaste-
rio per socios Abbatis Gualteri fundato originem
habuerunt. Nihil horum reperitur in prædicto ar-
chiuo S. Vincentij, inuenitur autem charta dona-
tionis factæ per Regem Dominum Santium Regem
Portugallie Era 1230. id est anno Christi
1192. et quibusdam Albergarijs de Atrines, & de
quodam cella dicta de Colares. & de quodam Sa-
tuariolo nuncupato S. Saturnini, cuidam Petro
Eremitæ de Sintra nuncupato, nullius tamen cer-
te Religionis, qui postea obtulit seipsum mona-
sterio S. Vincentij, cum omnibus bonis prædictis
sibi à Rege Santio donatis & suscepto habitu
Religiosorum dicti monasterij post aliquot dies in
pæce ibidem requieuit, necnon etiam charta obla-
tionis, & donationis factæ per dictum Petrum E-
remitam ipsi monasterio S. Vincentij, confirmatæ
per Dominum Alphonsum III. Portugallie Regem
Era 1199. id est anno Christi 1261. cuius ex-
emplum ab authentico manu publici notarij extra-
cto, & ad me nuper transmissio acceptum, hic fide-
liter subijcio, vt videas, an Eremitorium S. Satur-
nini de Sintra, vel an prædictus Petrus Eremita
fuerit Ordinis, qui nunc Eremitarum S. Augusti-
ni vocatur, & vtum ex dicta cartâ donationis
habeatur, tempore prædicti Sanctij Regis Portu-
gallensis fratres Eremitas Augustinenses habuisse
monasteria sui ordinis in ciuitate, aut in comitatu
Vlyssipone. exemplum.

In Dit nomine, & eius gratia, notum sit omnibus, tam
presertim, quam futuris, quòd ego Alphonsus Tertius
Dei gratia Rex Portugallie vnâ cum vxore Regina Dom-
na Beatrice illustris Regis Castellæ & Legionis, filia, & fi-
lia nostra Infantis Domina Blanca viduæ, & diligenter
inspexi cartam donationis, quam auus meus bona me-
morie Rex Dominus Santius dedit Petro Eremita de Sin-
tra suo sigillo sigillatam, quam mihi ostenderunt Prior,
& Conuentus monasterij S. Vincentij de foris ciuitatis
Vlyssipone. Ordinis S. Augustini, cuius cartha tenor talis
est. In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Amen.
Quia seruire Deo est Religiosorum necessitas, prou-
ideri, eorumque iussu acqutescere postulationibus. Idcir-
co ego Sanctus Dei gratia Portugallens. Rex vnâ cum
vxore mea Regina Domina Dulcia, & filijs, sigillatque
meis da tibi Petro Eremita de Sintra, & concedo de iure
hereditario Albergarijs de Atrines, cum omnibus here-

dinarium simile in Monasterio S. Crucis Colimbricensis, quod diligenter inspectum ne verbum quidem continet, quod ad rem spectare possit.

Eodem cap. 18. §. 5. affirmat, reperiri in predicto Archiuo S. Vincentij Vlyssiponenfis cartham donationis factæ eidem monasterio à Rege Domino Santio primo filio Regis Domini Alphonfi I. de quodam Eremitorio existente in monte, qui dicitur Sintra, quod vocabatur Eremitoriu S. Saturnini Era 1230. quæ fuit annus Christi 1192. presentibus testibus fratre Iohanne Priore Eremitarum, & Ferdinando Canonico S. Vincentij. ex qua cartha colligitur tunc temporis fuisse in ciuitate Vlyssiponenfis Eremita; qui ex dicto monasterio per suos Abbates Gualteri fundato originem habuerunt Nihil horum reperitur in predicto archiuo S. Vincentij inuenitur autem charta donationis factæ per Regem Dominum Santium Regem Portugallie Era 1230. id est anno Christi 1192. de quibusdam Albergarijs de Atrines. & de quodam Sacerdote nuncupato S. naturini, cuiusdam Petro Eremita de Sintra nuncupato, nullius tamen certæ Religionis, qui postea obtulit seipsam monasterio S. Vincentij, cum omnibus bonis predictis ubi à Rege Santio donatus & suscepto habitu Religiosorum dicti monasterij post aliquot dies in pace ibidem requieuit, necnon etiam charta obligationis, & donationis factæ per dictum Petrum Eremitam ipsi monasterio S. Vincentij, confirmata per Dominum Alphonsum III. Portugallie Regem Era 1299. id est anno Christi 1261. cuius exemplum ab authentico manu publici notarij extracto, & ad me nuper transmissio acceptum, hic fideliter subiugio, vt videas, an Eremitorium S. Saturnini de Sintra, vel in predictis Petrus Eremita fuerit Ordinis, qui nunc Eremitarum S. Augustini vocatur, & vtrum ex dicta cartha donationis habeatur, tempore predicti Sanctij Regis Portugallensis fratres Eremitas Augustinenses habuisse monasteria sui ordinis in ciuitate, aut in comitatu Vlyssipone. exemplum.

In Dinomine, & eius gratia, notum sit omnibus tam presentibus, quam futuris, quod ego Alphonfus Tertius Dei gratia Rex Portugallie vnâ cum vxore Regina Domna Beatrice illustris Regi Castellæ, & Legion. filia, & filia nostra Infantis Domna Blanca vidæ, & diligenter inspectæ cartham donationis, quam auus meus bonæ memoria Rex Dominus Santius dedit Petro Eremita de Sintra suo fratri filio, quam mihi ostenderunt Prior, & Conuentus monasterij S. Vincentij desorū ciuitatis Vlyssipone. Ordinis S. Augustini, cuius carthe tenor talis est. In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Amen. Quia seruus Dei est Religiosorum necessitatibus prouideret, coramque iustis acquirere postulationibus. Idcirco ego Santius Dei gratia Portugallens. Rex vnâ cum vxore mea Regina Domna Dulcia, & filijs, filijsque meo do tibi Petro Eremita de Sintra, & concedo de iure hereditario Albergarijs de atrines, cum omnibus here-

ditarijs, & pertinentijs suis, quæ sunt determinata per aquas de collibus ad præsatum locum desipientibus vndique concurrentes, ab Oriente videlicet, & O. eidente, Septentrione, atque Meridie: Do tibi etiam cellam de Colares, vt est determinata ab Oriente, & Occidente, sicut de sintra aqua ab Aquilone per lapides de portu, ab austro per summitatem collis, & hereditatem de Couom, vt circumstantur aquæ, & Sanctuarolum B. Saturnini de monte de Sintra cum pertinentijs suis, quæ habuit à tempore, quo cepit habitari, & quæ demum tibi pro emendo animarum nostrarum, & parentum nostrorum, vt ceteris pro nobis adiunctis hoc prescribis tuis, tibi que possidenda concedimus, libera, integra, & ab omni Regia, & Ecclesiastica exactione immunita ab hac die vsque in perpetuum. Si quis verò tam de nostra progenie, quam de alienigenarum de Laicalibus, quam Ecclesiasticis personis hoc factum nostrum infringere voluerit, omnipotentis Dei maledictionem incurrat, & etiam, & insuper cum iudicatore in inferno durissimam damnationem, & fratribus ibidem commorantibus quingentos s. petet, & damnus quad intulerit, in duplum restituet. facta donationis cartha Era M. CC. XXX. mense Iulio. Ego autem præsatus Rex Santius vnâ cum vxore mea Regina Domna Dulcia, & filijs, & filijsque meo tibi Petro supradicto Eremita de Sintra hoc donatum scripsim loca continentis superiora ad perpetuam sanctionem proprio sigillo munito, & coram bonis, & nobilibus personis roboratum. Gonzalvus Mendis filius Comitis domni Al. Maior domus curie confirmo. Dominus Gonzalvus aequaliter confirmo. Dominus Iohannes Ferdinandus dapifer Regi confirmo. Martinus Bracaren. Archiepiscopus confirmo. Nicolaus Viseu. Episcopus confirmo. Petrus Colimbric. Episcopus confirmo. Suarius Suarj testu. Gonzalvus Leuer testu. Garzia Alsaquique testu. Gerardus Pelay testu. Iulianus notarius Curie scripsit. Ego præsatus Rex Alphonfus vnâ cum vxore mea Regina Domna Beatrice illustris Regi Castellæ, & Legion. filia, & filia nostra Infantis Domna Blanca do, & concedo vobis Priori, & Conuentui monasterij S. Vincentij desorū Ordinis S. Augustini ciuitatis Vlyssipon. tam presentibus, quam futuris omnia supradicta loca, aqua superioris, & prescriptis sunt expressa, vt habeatur, & possideatur ea in perpetuum, non obstantes clausula, quæ in cartha predictæ aui mei continetur, quæ talis est. habeas tu, & post te quoscunque volueris, viri religionis, qui semper in eis habitent, & qui nunquam sint subditi alicui Abbatis. Et hanc donationem, & gratiam vobis facio, & concedo ad honorem Dei, & Sanctissimæ marie sue, & gloriosi martyris Vincentij, & in remissionem meorum peccaminum, & parentum meorum.

Et maximè cum supradictus Petrus Eremita obtulerit se monasterio, & Ordini vestro, & ibidem duxerit vitam sub habitu regulari, ubi etiam impleuit debitum naturale: & quod in vestro monasterio me semper tam in vita, quam in morte, Deo vestris orationibus commendat. Si quis autem tam de meis propinquis, quam extra-

neis, qui hanc donationem meam in aliquo infringere at-
tentauerit, non sit ei licitum, sed pro sola tentatione, em-
niparenti Dei malefidiuicium incurrat. Et insuper cum
lula tradidit in inferno durissimam damnationem in-
perpetuum patiat. donatione ista nihilominus in per-
petuum in suo robore permanente, facta donationis car-
ta ha. apud Vlybonam xij. Kalend. Augusti Rege mandante
Era M. CC. nonagesima nona. Dominus Gonzalvus
Garzia Alferax Curia confirmo, Dominus Egidius Mar-
tini Maiordomus curia confirmo, Dominus Martinus
alphonfi tenens Braganziam confirmo, Dominus Didacus
Lupi tenens Lamecum confirmo, Dominus Andreas Fer-
nandus tenens Ripam ming confirmo. Dominus Martinus
Egidij tenens Brisam confirmo, Dominus Gonzalvus Me-
nendi tenens Elboram confirmo, Dominus Martinus Ar-
chiepiscopus Bracharensis confirmo, Dominus Egidius Epi-
scopus Columbricenfis confirmo, Dominus Vincentius Epi-
scopus Portugala confirmo, Dominus Rodricus Episcopus
Agitanens confirmo, Dominus Petrus Lamacedus Episcopus
confirmo, Dominus Mattheus Episcopus Vizim confirmo,
Dominus Martinus Elborensis Episcopus confirmo, Pe-
trus Martinus Pretor Vlybon. Alphonfus Martinus super
iudex, Fernandus Fernandus cognominus, Fernandus Egi-
dij testis, Ioannes similiter Decanus Portugala, Marti-
na Petri Clericus Regis, Valisim Fernandus Clericus Re-
gis testis, Dominus Stephanus Ioannes Cancellarius curia
confirmo, Dominus Petrus Not. curia scripsit.

Cap. 19. §. 1. pag. 273. profert sententiam latam a
quodam Petro Soufa delegato Apostolico anno
1488 in causa precedentis inter Canonicos Re-
gulares S. Vincentij ciuitatis Vlysiptonensis ex v-
na, & fratres Eremitas Augustinianos monasterij
Beate Marie de Gratia eiusdem ciuitatis, qui in
hunc modum pronunciauit. *Ignor declaro, et conu-
ludo mea de sententia sententia, Canonicos Regulares S. Vin-
centij extra muros Vlysiptone commorantes, locum in
processionibus, & actibus publicis, cum contingit eas ce-
lebrari, obtinere, partemq. dextram tantum in eundo, &
reduendo, fratresque Eremitas S. Augustini B. Mariae de
Gratia Vlysiptone commorantes aliam sinistram partem
in eundo, & reduendo, hocque praefatu Canonico, & fra-
tribus sub excommunicationis pena mando, vt obser-
uent.* Datum Vlysiptone anno 1488.

Vt omittamus imperitiam historici caecitien-
tis, dum scribit, dictum Petrum a Soufa delegatu a
Papa Alexandro Sexto eam sententiam tulisse de
anno 1488. cum Alexander Sextus non ante an-
num 1492. sub die 2. Augusti Summus Pontifex
fuerit renuntiat, vt apud omnes certum est, &
vel ex suo Onuphrio satis intelligere potuisset, ex
quo iam habes, quam fidem dicte sententiae meri-
to adhibere possis. Seriem rei gestae longe aliter
narrant authenticae scripturae, quas manu publici
Notarij exceptas, & in publicam formam instrum-
menti redactas ad me nuper ijdem Canonici S.
Vincentij ac illorum Reuerendiss. Generalis D.
Antonius a Cruce transmiserunt, quarum summa
illorum verbis collecta haec est:

anno Domini 1493. moderante huius S. Vincentij

canonibus Priore Domino Diano Ortiz, Canonico nostro
notitiam reformati continuantes ad huc praedictis pro-
cessionibus publicis, moribus Archiepiscopo, Sedeque va-
cante obtinuit Archiepiscopus gubernaculum Petrus a
Soufa eiusdem Sedis Decanus. Hos autem tempore Gali-
elnuie vulgo Dni Petri Augustini Eremita vocati, Ca-
nonico nostro vno in choro compares, sui coequalis ve-
l voluerunt, quod agere serentes Canonici nostri, & Gabel-
mita inualescentes fauore praedicti Decani (sola prius
pro parte nostri casus reclamacione, & protestacione)
omnes nostri Canonici in canobium regressi sunt. Deca-
nus autem, qui omnibus praedictis Galielmitis auxilio, &
adiumento erat aduersus nostros Canonicos sententiam
injustissimam, & propositam inuenit protulit, de qua conti-
nua casus noster ad sanctam Sedem Apostolicam pro-
uocauit simulque de hac illata vi ad Alexandrum VI.
Summum Pontificem eo tempore D. Petri cathedram go-
bernantis Prior, & Conuentus conuenerunt, qui ob
eius Apostolicas commissorias literas hoc negotium Ar-
chiepiscopo Elborensi delatit, seu delegauit, qui recte ex-
actam nostrorum Canonico rum iustitiam intulit, ad-
uersus Galielmitas impensis damnatis protulit senten-
tiam de qua statim appellatus, simulque literas Ap-
ostolicas ad Decanum, & Cantorem Ecclesiae Vlysiptone-
nsis impetrarunt, qui praedictam sententiam in parte
reuocauerunt, statuentes quosdam in vno choro, alios vero
in altero aequaliter procedere. Vnde pro parte nostrorum
Canonico rum, qui hunc sententiam non adhaerebant, ad
sanctam Sedem iterum fuit appellatum. Et ad certam Se-
dem Elborensis dignitatis commissorias sunt adopti literae,
qui ruanuiter primam eiusdem ciuitatis Episcopi sen-
tentiam in Canonico rum nostrorum fauore confirmarunt,
vt scilicet praedictos Eremitas solum expensis chori
vixique praesent, & quia eas transacta longa tempo-
ris spatio minime persoluerunt, aduersus illos caribae
communicationis communitate promulgata fuit, cuius
obtemporantes, vna cum ipsorum Provinciali in eundem
Vlysiptone. Patribus stationibus declarati fuerunt,
atque anathematizati ex quo preterlati sunt, & in ma-
nus Canonico rum nostrorum seu sub potestate eorum tri-
calices simulque argentum hydnum pensum eu tra-
derunt, dicentes tamen se hac omnia in eorum deponere,
donec nuntius, quem ad Romanam Curiam miserant,
perueniret. Canonici autem nostri, non vt cautionem, sed
vt imperfarum solutionem acceperunt, ita vt sibi ad-
dicatum fuerat, & tandem anno Domini 1499. interces-
sione Domnae Leonora Reginae Portugala, tale pactum, at-
que per familiarem compositionem interunt, vt Canonici
nostri eiusdem vixique eorum choris, prout ab initio sem-
per fuerat, & nunc sibi merito, atque oportuno iure dispo-
sitionem erat, praecedere, hoc tamen condicione, quod si
aliquando quemcunque clientum huius compositionis
suae peniteret, & deinde aliquid tentare velisset, an-
tequam in iudicio audiret, pro pena auctoris mille le-
tiganti alteri solueret. De quo exat quadam concordata
scripta mandata. Ego frater Paulus de Spoletio noster
Reuerendissimi P. Magistri Generalis de Eug. Apostolica
auctoritate Generalis Vicarij, & Recl. S. Ord. Eremitarum
S. Augustini eius vice gerens per praesentem

subscriptam concordiam factam inter R. Patres Canonicos
Regulares monasterij S. Vincentij extra muros Ci-
uitatis Vlysiptone, & RR. Patres Monasterij Domine no-
stra de Gratia eiusdem Ciuitatis Ordinis Eremitarum Ere-
mit. S. August. cum omnibus conditionibus appensis con-
firmo accepta, & quatenus opus sit roboro. In nomine
Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Amen. Habentque &
referent Serenissima Regina Donna Leonora et as-
ingentes, cura virtutibus, & bonitate praefata concordia
facta est. In quorum fidem hac manu scripsi, & sig-
quo familiariter vtor communi. Datum Rom. 19. Au-
gustis 1500.

Supra cap. 2. §. 1. pag. 109. ad probandum, quod
tempore D. Bernardi Abbatis Clarvall. nis erat
monasteria Eremit. Ord. S. August. all. gat epistolam
quandam inter epistolas Petri Cluniacensis lib.
4. epistola 11. sub nomine Petri Pictauiensis scri-
bentis nonnullis Eremitis in hunc modum: *Si ad
neciam Augustino vestro de Aalemico venire dignate-
ritis, dea cuncta effugerent, & non a strueremus Aca-
demiam. Vide pictam epistolam in Bibliotheca
Cluniacensi, inuenies primò illam non esse epistolam
Petri Pictauiensis, sed cuiusdam Eremitae ad
ipsum Petrum Pictauiensem, eiusdem tamen in-
stituti, cuius erat ipse Petrus Pictauiensis. Vide de-
inde Panagrium eiusdem Petri Pictauiensis, qui
permittit libris Petri Cluniacensis, & inuenies
illum fuisse Monachum Cluniacensem. Cur verò
dixerit ille Eremita *Si ad nos cum Augustino vestro*
*et ipso causam fuisset, quòd ille Petrus Pictauiensis
Academiam esset addidit* sicut erat Augustinus
ante tamen suam conuersionem vt conque res se
haberet, omnes illi erant Monachi Cluniacenses,
qui vocabantur etiam Eremitae.*

CAPVT TRIGESIMVM
SEXTVM.

Quamplura per Ludouicum de
Angelis in libris de Vita, &
laudibus Augustini editis falso
allegata reteguntur.

Rati censura digni sunt libri
quos Ludouicus de Angelis Ere-
mita Augustinensis de Vita,
& laudibus B. Augustini edidit
Parisijs euos anno Domini
1614. Nam vt de multis falso
perillum allegatis nonnulla ti-
bi retegam, lib. 2. cap. 4. pag. 29. ad suadendum,
quod Augustinus, exemplo B. Antonij conuer-
sus fuerit ad vitam monasticam, citat Augustinum
lib. 8. Confess. cap. 6. dicentem: *inde sermo eius de-
noluit esse ad monasterium S. Antonij erexit, & mo-
nasterij S. Antonij nihil reperies.* Verba Augusti-

subscriptam concordiam factam inter R. Patres Canonicos Regulares monasterij S. Vincentij extra muros Civitatis Vlybionen. & RR. Patres Monasterij Domine nostre de Gratia eiusdem Civitatis. Ordinis Fratrum Eremit. S. August. cum omnibus conditionibus appofitu confirma accepto. & quatenus opus fit robora. In nom. n. Patris. & Filij. & Spiritus sancti. amen. Habentque & referent Serenissima Regina Donna Leonora. & cetera ingentes. cum virtutibus. & bonitate prefata concordia facta est. In quorum fidei hac manu scripti. & sigillo. quo familiariter uter communiter. Datum Rom. 19. Augusti 1500.

Supra cap. 2. §. 1. pag. 109. ad probandum, quod tempore D. Bernardi Abb. tis Claravall. nis erat monasteria Eremit. Ord. S. August. all. gat epistolam quandam inter ep. solas Petri Cluniacensis lib. 4. epistola 31. sub nomine Petri Pictaviensis scribentis nonnullis Eremitis in hanc modum: Si ad nostram rogationem vestro de Academico venire dignamini. hanc omnia diffugerint. & non a se venimus. Academiam. Vide pictam epistolam in Bibliotheca Cluniacensis, inuenies primò illam non esse epistolam Petri Pictaviensis, sed cuiusdam Eremitæ ad ipsam Petrum Pictaviensem, eiusdem tamen instituti, cuius erat ipse Petrus Pictaviensis, quod inde Panagyricum eiusdem Petri Pictaviensis, qui praximitur libris Petri Cluniacensis, & inuenies illam fuisse Monachum Cluniacensem. Cur verò dixerit ille Eremita & ad nos cum Augustino vestro. & epistola causam fuisse, quod ille Petrus Pictaviensis Academiæ esset adductus sicut erat Augustinus ante tamen suam conversionem ut conque res se haberet, omnes illi erant Monachi Cluniacenses, qui vocabantur etiam Eremitæ.

CAPVT TRIGESIMVM SEXTVM.

Quamplura per Ludouicum de Angelis in libris de Vita, & laudibus Augustini editis falso allegata reteguntur.

Rati censura digni sunt libri, quos Ludouicus de Angelis Eremita Augustinensis de Vita, & laudibus B. Augustini edidit Parisijs euos anno Domini 1614. Nam vt de multis falso per illum allegatis nonnulla tibi retegam, lib. 2. cap. 4. pag. 29. ad suadendum, quod Augustinus, exemplo B. Antonij conuersus fuerit ad vitam monasticam, citat Augustinum lib. 8. Confess. cap. 6. dicentem: inde sermo eius de nobilitate est ad monasterium S. Antonij grege, & mores suauolentia. Vide textum Augustini, & de monasterijs S. Antonij nihil reperies. Verba Augusti-

ni sunt. inde sermo eius de nobilitate est ad monasterium grege, & mores suauolentia tua not, dicit tua, id est Dei, & non dicit Antonij. & vbera deserta Eremit, quorum nos nihil sciebamus, & erat monasterium Mediolaniplemum bonis fratribus extra Urbis moenia sub Ambrosio muratore. Vides hic Augustinum non de Antonij monasterijs loqui, sed de omnibus monasterijs in vniuersali.

Lib. 3. cap. 4. inquit. Præterea Liber extat yto illu. & manserit in biblioteca Vaticana, qui sic in fine, explicit liber S. Augustini de Cognitione veræ vite, quem fecit fratribus Eremita in monte Pisano, ipso existente fratre anno etatis sue trigesimo primo. Verum ne legentes audito nomine Bibliothecæ Vaticanæ expauescerent, subiungere debebat neque Augustinum, neque Bedam, neque Possidium eius libri meminisse: recentiores verò illum vt spurium reuocissis, & errores continere, vt eum dicit cap. 6. quod Angeli omnia contingentia nouerunt, antequam fiant. Et quod caput est, si Augustinus illum librum scripsit anno etatis sue 31. in monte Pisano fratribus Eremitis, ipso similiter existente fratre, necesse est istum librum non à sancto, sed neque à Christiano, verum à concubinario & infidelis scripto, & fratres illos non sanctos Eremitas, sed infideles, & scortatores, vt ipsi Augustino similes essent: nam Augustinus anno etatis sue 31. adhuc infidelis, & concubinaris erat, vt supra dictum fuit. Post baptismum verò neque in monte Pisano subsistit, nec montem Pisenum vidit, vt cap. 5. ostendimus. Et esto Codex Vaticanus eentum, aut etiam 200. annis vetustior sit, nihil refert.

Ibidem refert Possidium cap. 31. ita scribentem. Vixit (scilicet Augustinus) vni 76 in Cleruatu autem, vel episcopus in sermo quadraginta, laicus monachus in agru Tagastensis sermo trivino. Hæc verba, laicus monachus in agru Tagastensis sermo trivino, ab hoc Autore sunt addita, & in textu non habentur. Et nota, quod vbiunque Possidius nominat Augustinum laicum, hic Autor addit monachum, quod est textus Doctoru corrumpere, & deprauare.

Lib. 4. cap. 2. ait: Antonius ergo fuit Augustinus vbi monachus, hac de causa tanquam commendabat illi Africanis, quos apud Carthaginem primum ipsam vitam monasticam docuerat, sic arguens. Quo pertinet (quasi) tam aperte contra præcepta Apostoli conuati: Citatur in margine liber de opere Monachorum cap. 31. Quod Augustinus Monachos Carthagenenses prius docuisset vitam monasticam, neque in Augustino, neque in Possidio reperitur, sed ab hoc Autore de suo additum. Ex libro de Opere monachorum & ex libro 2. Retractionum cap. 21. satis appar, monachos apud Carthagini opera Aurelij Carthagenensis Episcopi esse cepisse, quibus Augustinus librum de Opere monachorum scripsit rogatus ab ipso Aurelio.

Eodem lib. cap. 3. in princ. citat Martyrologium Romanum Petri Morfalini Parisijs editum

Canones iustis... praedicti pro... Sedique va... niam illum Petrus à... tem tempore Gab... mita vocati. Ca... seu coequales ne... xi nostri. & Gab... cecant (seda prin... & profestione) ... egressi sunt. De... elicitu auxilio, & ... onicos sententiam ... ult, de qua conti... Apostolica pro... d Alexandrino V... etri cathedram go... queffis sine, quod ... hoc negotium ar... quans, qui velle ... iam intelligens, ad... os protulit senten... simulque literas e... Eccliesia Vlybion... entiam in parte ... no labor, alio vto ... pro parte nostron ... igni adherabant, ad ... & ad certis se... suis adepti licet u... titatis Episcopi so... fauerent confirma... soluti expensis bo... no facta longo tem... resus illos curda ex... mulgata sunt, ex d... oniciati in omnium ... de clarati fuerunt, ... stari sunt, & in ma... b postestate eoru tri... u pensum eu trati... in eantione depa... Curiam miserat, ... non vt cautionem sol... unt, ita vt sibi adu... omni 2. 99. interef... gall, tale pallum at... tinerunt, vt Canoni... prout ab initio som... optimo iure depu... condicione, quod p... burus compositione... ens arg voluisset, a... uerna aureos mille le... at quadam concordi... us de spaleto nonces... lu de Eug. Apostolica... d. s. Ori. Exstru... geres per profectum